

מ"ת 30132/07 - ציון בוקרים, מרדכי מוטי מיכאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 15-07-2013 מדינת ישראל נ' בוקרים ואח'

בפני כבוד השופט יוסף טורס
1. ציון בוקרים 2. מרדכי מוטי מיכאל
מבוקשים
 נגד
 מדינת ישראל
משיבה

החלטה

1. בפני בקשה לעזין חוזר במסגרת עותרים המבקשים לבטל את המגבלות המוטלות כו� על חירותם. לחלוין מבקש להתר לבקשת 2 לשנות את כתובות מגוריו מקרית אתה לנירה.
2. נגד המבקשים הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 29+333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"). כן, יוחסה לבקשת 2 עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בד בבד הוגשה אף בקשה להורות על מעצרם עד תום ההליכים.
3. בדין שהתקיים ביום הגשת הבקשה (ביום 15.7.15; כב' השופטת ל. שלआטה) לא חלקו המבקשים על קיומן של ראיות לכוארה וUILת מעצר. הצדדים הגיעו להסכמה לפיה המבקשים ישוחררו בתנאי מעצר בית מלא, תוך שאושרו לבקשת 1 שני חלונות אוורור בכל יום ולבקשת 2 הותר לצאת למקום עבודתו ובלבד שהיא מפוקח כל העת על ידי אחד המפקחים.

בהמשך הותר לבקשת 1 לצאת למקום מעצר הבית לצורך עבודהו כתקליטן באירועים, במספר הזדמנויות.

4. כת עותרים המבקשים לבטל תנאי השחרור שעוניים הגבלת חירות. המבקשים מנמקים בקשרם בחלוין הזמן, בעברם הנקי ובמיוחד בעובדה שלפני ימים אחדים הוגש כתוב אישום נגד המתלוון בגין חלוקו באירוע. הסגנור טוען כי כת האישום נגד המתלוון הינו בבחינת דיבור בשני קולות, שכן נתען בו שהוא ذكر את 请求 1 בפתח, גרם לו חבלות ו בשל כך נאלץ המבקש 2 להציגו באמצעות הכסא, מעשים בגנים הוא נותן כו� את הדין.

5. ב"כ המשיבה הסכים להקלת מסויימת בתנאים, אך סבר שאון הצדקה לביטול תנאי השחרור במלואם. לעניין זה הדגיש ב"כ המשיבה את האלימות הקשה בה נקטו המבוקשים נגד המתلون בחלוקתו השני של האירוע, מעשה לגבי אין מחלוקת אף לאחר הגשת כתוב האישום נגד המתلون.

6. לאחר שנתי דעת לティעוני הסגנור, אני בדעה כי הגשתו של כתוב האישום נגד המתلون, מהוות שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של תנאי השחרור. אפרט עמדתי.

7. כתוב האישום שהוגש נגד המבוקשים כולל שני אירועים מוחכמים בזמןן, אך בעלי קשר ענייני. הראשון התרחש מחוץ לחנות "מוטי מותגים" (השייכת למבקש 2) והוא מתואר בסעיף 1. האירוע השני התרחש רבע שעה לאחר מכן במספירה סמוכה והוא מתואר בסעיף 2 ואילך.

8. ביחס לאירוע הראשון נטען בכתב האישום כי המבקש 1 תקף את המתلون "בכך שדחפו... לאחר מכן נטל כסא עשו ברזל והיכה באמצעותו את המתلون בכל חלק גופו". והנה בכתב האישום שהוגש נגד המתلون, כחודש וחצי לאחר שהמבקשים שוחררו ל')."measure בית, תואר האירוע באופן שהמתلون איים על המבקש 1 בעודו מחזיק חפץ חד הדומה למפתח ואמר לו "אתה רוצה שאני אזכיר אותך". כתב האישום נגד המתلون ממשיר ומצביע כי בהמשך תקף המתلون את המבקש 1 בכך שהוא בבטן באמצעות החפץ החד, איים עליו "היום אתה מת. היום אני זוקר אותך" ובהמשך היכה בו באגרוף בפני כשהחפץ החד בידו ואף המשיך לאיים עליו שהרוג אותו היום.

9. החלק העובדתי באירוע הראשון בכתב האישום שהוגש נגד המתلون, נחתם בדברים הבאים:

4. " המתلون (ה המבקש 1 כאן - י"ט) נאלץ להרים כסא ולהניפו לעבר הנאשם (המתلون כאן - י"ט) ב כדי להגן על עצמו, אך הנאשם (המתلون כאן - י"ט) איים "אני אזכיר אותך היום אתה מת".

5. " מיד קפץ הנאשם (המתلون כאן - י"ט) על המתلون (ה המבקש 1 כאן - י"ט) והפליא לריצה יחד [צ"ל "עמ" - י"ט] הכסא ובעודו שרוע על הריצה ניסה לדקרו באמצעות החפץ החד בצווארו "

(סעיפים 5-4 לכתב האישום בת"פ 15-09-9742).

10. קיומם המקביל של שני כתבי האישום, באופן בו נוסחו, מצב קושי ממשי ביחס לאירוע הראשון. מתואר בהם אירוע אחד בשני אופנים שונים וסתורים. בכתב האישום שהוגש נגד המבוקשים, ציין כי המבקש 1 הניף כסא לעבר המתلون והיכה אותו באמצעותו בכל חלק גופו. כתב האישום אינו מתאר כל רקע לאירוע זה ולא מזכיר דבר באשר

להתנהגות המתלוון קודם לכך. מנגד, בכתב האישום שהוגש נגד המתלוון, נטען ביחס לאותו אירוע ממש כי הוא איים בחוץ חד על המבוקש 1, תקף אותו באגロפים ואף ذكر אותו, עד כי המבוקש 1 "נאלץ להרים את הכסא ולהניפו ... כדי להגן על עצמו" ובתגובה המתלוון הפיל אותו עם הכסא וניסה לדקור אותו בחוץ החדר.

11. הנה כי כן. אותו אירוע מתואר באופן שונה בשני כתבי אישום נפרדים, עד כדי שמשמעותם שבכתב אישום אחד מתואר כעבירות אלימות קשה, ללא כל התగורות מצדיו של המתלוון, מתואר באישום الآخر, כמו שהוא קל עריך של התגוננות שלא גרם כל פגעה במתלוון, אשר מצדיו תקף באלימות קשה את הנאשם שבפני.

12. במהלך הדיון ניסיתי להבין היכן זה הוגש שני כתבי אישום סותרים ביחס לאותו אירוע ולא ציתית לשובה המינימלית את הדעת. דומה שאין צורך להרחיב בדבר חומרתו של הדבר. אך, המאשימה רשאית לקבל גרסה של מתלוון אף בהינתן גרסה סותרת של החשוד והדבר הוא מעשה יום יום. ואולם, היא אינה יכולה לקבל את גרסאותיהם של שני עדים הטוענים טענות הפוכות. היא אינה יכולה להגיש כתבי אישום סותרים ביחס לאוות אירוע, בבחינת תමונת ראי. לא ניתן כי המאשימה תאשים את פלוני בתקיפה בהליך אחד, ותראה באותו מעשה כהגנה עצמית בהליך אחר. כמו כן, אין לאפשר טיעון עובדתי סותר בשני כתבי אישום המתארים את אותו אירוע. בעניין דומה ציין בית המשפט המ徇ז כי "אם התביעה לא יכולה להכריע ברמת הראיות שנדרשת ממנה בשלב הגשת כתב האישום, קרי ראיותanca, מי משני המעורבים אחראי לתקיפה, מוטב שלא תגישי כתב אישום. בוודאי הדבר העדיף על הגשת שני כתבי אישום סותרים זה את זה חזיתית. לפיקר כבר תחילת הדרך בתיק זה נוגעה בטעות או שמא בשיקול דעת לא נכון". (ע"פ (ת"א) 93/1607 מורים מימון ב' מדינת ישראל (14.1.04)).

13. נפקותה של תקלה זו על עניינו ברורה. ביחס לאירוע הראשון יש בכך לפגום במסקנה בדבר קיומן של ראיותanca, אם לא להשמיט את הקרקע מתחתייה. הטיעון העובדתי שטענה המאשימה באישום נגד המתלוון (לגביו מצהירה היא שקיימות בידה ראיות לכך) אינו יכול להתיישב עם קיומן של ראיות לכךEvento נגד המבוקש 1 ביחס לאירוע הראשון. אם קיימות ראיות לכךEvento להתנהגותו של המתלוון באירוע הראשון, ממילא לא קיימות ראיות לכךEvento להתנהגות המבוקש 1 באירוע זה, שכן סיכוי הרשותו לאור התנהגות המתלוון באירוע (כמפורט על ידי המאשימה) אינם ממשי.

14. לנושא זה השלכה נוספת והוא שמדובר רקע רלוונטי לאירוע השני המתואר מסעיף 2 ואילך לכתב האישום. גם בעניין זה ראוי להעיר כי אין זה ראוי שהמאשימה תגישי כתב אישום לאקווי ולא פרט את הרקע לאירוע, במיחוד שיש בו להסביר את התנהגות הנאשם. בית המשפט העליון שבetzion את חובתה של המאשימה לפרט בכתב האישום את כלל הנسبות הקשורות לאירוע לרבות אלו הנוחות לנאשם. ראה:

"כתב האישום שהוגש נגד המשיב אינו כולל תיאור מלא של האירועים שקדמו לירוי שהוא בבירור מקום לראותם כרקע האירוע המctrע עצמו; והוא אף כולל תיאור של אירוע לאירוע הדרישה ("בעודם שומרים על העצור, הגיע למקום רכב מסחרי... אשר נעצר בסמוך לעצור וממנו ירד... [המנוח]"') - שאינם מرمז אפילו לעובדה שהמשיב נפגע מן הרכב. בראיה לאחר מכן, ברור כי דיון בתחולת הסיגים לאחוריות הפלילית חייב התייחסות לאירועי התפרעות והדרישה - ולפיכך חובה היה לכלול תיאורים אלה בכתב

האישום... הדבר מעוגן גם בחובת ההגינות המוטלת על המדינה כמדינה; לאairaע תלוש מהקשר עסקין, וההתמונה המוצגת בבית המשפט צריכה שתאה שלמה בכל הרלבנטי לעבירות, גם אם אין הדבר נוח לתביעה" (ע"פ 6392/07 מדינת ישראל נ' יחזקאלי (30.4.08)).

15. חשיבות הדבר אף הטעמה לאחר כניסה לחוק העונשין, במסגרת הוגבה יכולתם של הצדדים לטעון במסגרת הטיעון לעונש, טענות שלא נזכרו בעבודות כתב האישום, במיוחד לאחר הסדר טיעון (ראה סעיף 40' לחוק העונשין; ע"פ 5841/14 ארכאן נ' מדינת ישראל (8.7.2015); ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (14.5.15)). מגבלות אלו, הרלוונטיות במיוחד לנאים, שאינו שולט בנוסחו של כתב האישום, מתייחסות על המאשימה חובה מוגברת לפרט בכתב האישום את כל הנסיבות הרלוונטיות לאירוע, לגיבן קיימות ראיות, אף כאשר הנוחות לנאים.

16. ולענינו. האירוע השני הנזכר בכתב האישום הנהairaע אלימות שאין קל. עיני מספר פעמים בדיסק המתעד אירוע זה וניתן לראות בו כי המבחן 2 נכנס למסירה בה שהה המתلون, הפילו ארצה והפליא בו את מכוחיו (ואגרופיו). המבחן 1 הצטרף לאירוע והוא אף הוא באגרופים את המתلون, אם כי חלקו באירוע קטן יותר מזה של המבחן 2.

17.airaע אלים זה מקים עילית מעוצר שעוניינה מסוכנות. המכחות הנמרצות שהיוו השניים את המתلون, לא היו קלות. הן גרמו לנזק ממשי (שבר) ויש בהן להעיד על מסוכנות. עם זאת, לא ניתן להタルם מהעובדת שהמאשימה טוענת כי מספר דקות קודם לכן, תקף המתلون באלימות לא פחותה מאשר המבחן 1, שרט אותו בחפש חד (מפתח כל הנראה), היכה בו באגרופים ואיים עליו. נראה כי לאירוע זה הייתה השפעה ממשית על התנהוגותם של המבחנים ושבראה כולה שלairaע על מנת להביא למיטתון מסוים בمسקנה בדבר מסוכנותם. עוד אצין כי בכתב האישום אין למצוא טיעון לכך שארע שגרם את השבר בידיו של המתلون, האם היה זהairaע הראשון או שני. ככל שמדובר באירוע הראשון, הרי שיש להביא בחשבון את הפגיעה המשנית בעצמת הראיות ביחס לאירוע זה, בשל הגשת כתב האישום הסותר.

18. נתון נוסף שיש להביא בחשבון הוא שנגד המתلون לא הוגש בקשה למעוצר עד תום ההליכים והוא אינו נתון בכל תנאים מגבלים. מנגד, המבחנים נתונים בתנאים מגבלים חמורים. בעניין זה נקבע כי:

"הלכה היא כי עקרון השוויון, שלפיו אין ליתן יחס שונה לשווים, חולש על סוגיות המעיצרים, וכל זה חל גם על מעיצרים עד ליום ההליכים של נאים. עקרון השוויון החל בדיוני מעיצרים מורה אותנו שלא לנוהג בצורה שונה בין נאים לביןם שאין ביניהם שינוי רלבנטי, ככל שהוא נוגע בשאלת הממעוצר" (בש"פ 2123 גאנט נ' מדינת ישראל (3.4.2014))

19. עוד נקבע בסוגיה זו כי "ככל, די יהיה בקיומה של הפליה בין נאים שהוחלט על מעוצר, לבין נאים אחרים שעוניינם דומה ואשר שוחררו ממעוצר, כדי להטות את כפות המאזינים, ולהביא לשחרורו של אותו נאים ממעוצר".

תנאי מקדמי לשחררו של הנאשם ממעצר, על בסיס טענת הפליה, נועז בשאלת האם קיימ שוני רלבנטי בין לבין יתר הנאשמים. לצורך בוחנת המשותף או המבחן בין נאשמים שונים, יש ליתן את הדעת, בין היתר, למידת מעורבותם בביצוע העבירה; לעברם הפלילי; לעוצמת התשתית הראיתית בעניינם; ולשאלה האם הם הפרו את אמוןו של בית המשפט (בש"פ 3303/15 **מדינת ישראל נ' מיכאל פרץ** (19.5.15)).

20. לאחר שבחנתי את עניינים של המבוקשים, אל מול עניינו של המתalon, לא מצאתי שקיים שוני מהותי המצדיק התייחסות כה שונה אל המבוקשים. מבחינת המעשים, יש לבחון את המעשה המioso למATALON בכתב האישום נגדו, מול המעשה המioso למבוקשים באירוע השני. אין להביא בחשבון את האירוע הראשון בכתב האישום נגד המבוקשים, לאור קיומו של כתב אישום סותר בעניין זה ממש. בוחנת המעשים אינה מגלה חומרה יתרה ביחס לאחד מהם, המצדיקה הבדל כה מהותי ביחס למוגבלות שיש להטיל על המעורבים. לעומת זאת הדברים יפים כאשר מביאים בחשבון את השפעתו של האירוע הראשון על התנהגות המבוקשים באירוע השני. עברם של המבוקשים נקי, לעומת זאת המתalon, הכול עבירת אלימות אחת בגין נידון זמן קצר לפני האירוע לעונש מוותנה. המבוקשים שווים בתנאים מוגבלים קשים מחודשים. כל אלו מביאים לכך מסקנה לפיה אין הצדקה להוtier את המבוקשים בתנאים מוגבלים אלו, לאור תמנת הראות כפי שהקיים כו.

21. וידגש. הגשת כתב האישום בנוסח כפי שהוגש בסופו של דבר נגד המתalon מהויה שינוי נסיבות שהסגור לא יכול היה לצפות בעת ההסכמה בדבר תנאי השחרור. אכן, התשתית הראיתית לאורו נוסח כתב האישום נגד המתalon הייתה קיימת בעת שהושגה ההסכמה על תנאי השחרור. ואולם, הסגור לא יכול היה לצפות כי המאשמה תאמץ בסופו של דבר את גרסת המבוקשים בדבר חלקו של המשיב באירוע הראשון (ואף באופן הסותר את גרסת המתalon שאומצה באישום נגד המבוקשים). התפתחות (מפתחה) זו מהויה שינוי נסיבות ממש, שיש בו להביא לבחינה מחודשת של הצדקה שבהתורת תנאי השחרור על כנמ.

22. לאור כל זאת אני מורה על ביטול תנאי השחרור שעניינים "מעצר בית" וצורך בפיקוח אנושי. התנאי לפיו נאסר על המבוקשים ליצור כל קשר עם המתalon יותר בעינו. כמו כן נאסר על המבוקשים להתקרב לעסקו של המתalon ולבית מגורי מרחק של 500 מטר. כמו כן אם יתקלו במתalon במקום אחר, נאסר עליהם לשוחות למרחק הקטן מ-50 מטר ממנו.

23. אני משב ביצוע החלטתי עד יום 30.9.15, אלא אם המשיבה תודיע שאין בכוונתה הגיע ערד על החלטה זו, אז תכנס החלטתי לתקף מיד עם מסירת הודעה כאמור.

להמציא ההחלטה לצדים בפקס.

תיק החקירה מצוי בלשכתו והמצירות תמסור אותו לתובע עם דרישת

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ו, 25 ספטמבר 2015, בהעדך
הצדדים.